

Ca-Nostra

EPOCA SEGONA
ANY VII: NÚM. 145

SETMANARI MALLORQUÍ
Inca, Gener 9 de 1926

Redacció Administració
Murta, 5. - Inca

BOLLETÍ DE L'HARPA D'INCA

La Festa de la Senyera

Discurs de don Guillerme Forteza

En realitat, senyores i senyors, l'esperit de Mallorca i el conjunt ideal de tot mallorquí quedà definit i traçat per sempre més, amb l'herència intransferible del més il·lustre dels nostres poetes: Mn. Miquel Costa i Llobera. L'equilibri, la fortitud hel·lènica del seu pensament i, al mateix temps, l'altíssima flama lírica del seu verb, formen l'escut de la prosàpia de la nostra terra. A l'organisar la festa d'avui donau la sensació que us voleu honrar amb tan delicada filiació alçant triumpfalment el signe de la vostra fé en l'art, el confaló de la vostra esperança, de regeneració artística i civil, la senyera de l'amor.

Ben mirat, una organització choral com la vostra, instaurada per ajudar a l'educació col·lectiva del nostre poble, no's pot permetre el més mínim repòs. La tasca que s'ha d'imposar un Orfeó no coneix el límit ni pot planyer l'esforç ni pot contar els sacrificis dels paladins de tan alta causa com és l'educació col·lectiva del poble.

Si l'homo no tengués altra potència anímica que la de l'intel·ligència prest vendria tal volta, la desesperança en la salvació de les multituds. Assistim a l'espectacle secu-

lar de veure com, apenes, es fa servir de res la intel·ligència. Es tan comode mantenir la anquillosada!

Qualsevol doctrina, per elementalment que es formuli, per clarament que s'articuli, no es compresa sovint pel gran nombre de gent. Arriba un període en que les paraules sembla que perdin llur sentit interpretador d'idees, i són abandonades com un pes inútil.

D'aquí vé que quan l'individu o les masses no fan ús de l'intel·ligència per millorar llur estat espiritual, s'hagin de moure per altres ressorts més meravellosos, si pot esser, que els del pensament: són els ressorts dels sentiments instintius. L'instint d'amor a la terra és absolutament indestructible en l'homo i res hi ha millor, per posar-lo en actividad, com el foc sacratíssim de la música popular.

Les grans forces de la naturalesa deixen de vegades de manifestar-se per manca de reactius. Els fenòmens espirituals deixen de vegades de manifestar-se per manca de estímuls poderosos. Estímul més poderós que el de la música popular no'n sabriem trobar dins tot el nostre patrimoni artístic.

La música popular posa en contacte íntim el nostre ésser amb els progenitors de la nostra espiritualitat i d'aquest contacte n'ha de sortir forçosament una reverberació patriòtica, una rica i inmustigable floració de llegítima idealitat col·lectiva.

La música popular, com sabeu, amics orfeonistes, ha d'ésser interpretada, so pena de no profanar-la amb la màxima pureza i netedat de cor, perquè sols així causareu en l'auditori una emoció estètica». Jo no som capaç de reflexar amb tal forma mes idees que us pugui «definir» lo que és una emoció estètica.

La part material que tenen les paraules fa nosa per comentar la sublimitat de l'art, tant és així, que parlant d'art, no puc oblidar mai l'exemple de Fra Angélic que, contrit i humillat davant dels seus quadres, implorava el perdó del cel per haver gosat deshonorar la santetat de lo sobrenatural i diví, representant-ho en la tela mitjançant figures humanes i materials. Però som homes i hem d'humanisar l'art; ell és, al cap i a la fi, el Pegasso que ens presta les ales per fer-la carn ingràvida,

Molts s'en riuràn de vosaltres si afirmau que l'art es una necessitat del vostre esperit; surtirà a cada passa el «filisteu», aquell senyor tan evocat per Max Nordau i Heine i que Roderich pinta la seva vida així: nasqué, menjà, dormí, es posà malalt i morí, i us dirà que estau posseïts d'un malèvol orgull personal al dir, per exemple, que ens agrada la sentor del jesamí o de la rosa, encara que sigui un contrasentit relacionar sensacions físiques amb les metafísiques.

Joestic fet, senyors, de la fusta de l'indulgència, de la tolerància, del «fer-se càrreg», però no ho puc dissimular mai, me subleven totes aquelles actituds humanes, totes aquelles iniciatives, totes aquelles petulàncies que, vulgues no vulgues, deixen entreveure en qui les sosté una mena de naturalesa irracional.

«Tots els homes—diu un ensaïsta modern—que són incapaços de sentir emo-

cions provinents d'una obra d'art, professen la teoria filosòfica de «l'universalitat del sentiment estètic». No poguent concebre que altres estiguin més ben dotats que ells per la naturalesa, diran que no existeix cap facultat especial per això afirmaran convençuts que tot ésser humà està en disposició de fruit les sensacions artístiques més profundes, amb sols desitjar-ho».

Jo no som un implacable enemic d'aquesta teoria: crec en una relativa, bastant relativa «universalitat del sentiment estètic». Si no fos així no us parlaria en el tò que vos parl ni vos aconsellaria cap sacrifici, ni jo mateix voldria exercir una professió lliberal emparentada amb les belles arts. Si no tenguéssim fe en la virtualitat espiritual de l'home, jo faria de segur oposicions a una plaça burocràtica i vosaltres és possible que preferisseyu patrocinar associacions deportives en lloc d'aidar en aquest home abnegat que es diu Miquel Duràn i Saurina, que porta en el front la més noble claror de la poesia i en les mans i en el cor les pacífiques i fines armes de la ciutadania activa, no conequent ni la desanimació ni la fatiga.

L'anterior teoria sol anar afejada amb una altre: «la teoria de la llibertat de l'art». Aquesta teoria, senyors, quasi ha ocasionat tanta confusió com la que políticament s'en diu «llibertat del poble». En el fons del fons, tots trobam elegants aquestes teories. Tots ens deixam suggestionar sovint per les paraules brillants; però cal confessar que «provisionalment», no més creim amb la «llibertat dels artistes» i en la llibertat dels ciutadans.

El ver artista pren de la llibertat, la bellesa; el ver ciutadà pren de la llibertat, el decor. Tots els camins ens duen a la mateixa conclusió: cal fer ciutadans, cal fer artistes.

* *

La massa choral, al donar a coneixer i a tastar al poble la seva pròpia música, exerceix admirablement aquesta funció educa-

dora de primer orde que pregonisam. Desplega un poder educatiu extraordinari perquè fa recordar la forta i imprissionant vida del passat, fa elevar la mirada i fa oblidar les fragorositats presents, engendra glòries per l'esdevenidor.

Seguiu, doncs, la vostra delicada feina, i cantau, amb el més inspirat dels nostres poetes:

*Pur com la neu de les congestes
alcem nostre ideal...*

DISCURS DE GRACIES

Al finalitzar el concert, el President de L'Harpa, En Miquel Durán, pronuncià el següent discurs.

Comprenc, senyores i senyors, que és un atreviment aixecar la meua veu, desentonada, dins aquesta sala plena encara de les harmonies musicals i literàries, que han emocionat fonament els nostres cors. Però preferesc esser atravit abans que ingrati, i gran ingrati seria no mostrar el meu agraïment, —que tantmateix vessa del meu cor, —per tots aquells qui han contribuït a l'èxit d'aquesta esplèndida festa.

Grans mercès, idò, en nom propi i en nom del Mestre Director i de tots els components de l'Harpa d'Inca, a les digníssimes autoritats que amb la seva estimable presència han honorat la festa nostra.

Grans mercès, els distingits senyors que han apadrinat la Senyera. La respectable Padrina, servent el floc color blau, nos significava el camp fecont i fidel de l'escut d'Inca. El padrí, amb el floc vermei, les barres d'Aragò, la sanc que va engendrar la nostra raça forta. (*veus: Molt bé!*)

Grans mercès a l'amic Forteza, per la concepció admirable de la Senyera i per son magnífic discurs, belleses pariones, que per si soles bastarien per acreditar son seny creador, si altres obres de més relleu no tengués. Tampoc puc deixar d'anome-

nar N'Antoni Jiménez per son treball en la direcció d'aquesta joia meravellosa de la Senyera, que avui ha dignificada encara més la Església amb la seva benedicció.

Oh, senyors, en aquest moment me agradaria tenir un aparell radiogràfic per poder fer sentir la meua enhorabona a Sor Modesta i Sor Fermina, per son treball impecable; per poder fer-les sentir els aplaudiments, que broten, espontaniament, dels nostres cors. (*aplaudiments.*)

Al matí, Mossèn Samper, amb la seva paraula encisadora i poètica ha fet vibrar les cordes dels cors, glorificant Santa Cecília i glosant els mots de Fè, Patria, Amor; nostres aplaudiments sien per ell. (*aplaudiments.*)

Mercès i grans mercès a tots. A les representacions i personalitats vengudes d'enfora per donar calor i adherir-se a nostra festa. Als qui han contribuït per l'or de la Senyera, avalorat amb llur significació. An aquest simpàtic públic, tant nostre, que estima tant L'Harpa d'Inca, demostrat en moltes de ocasions, i que anit, en son esclat d'entusiasme ha fet enardir a tots els qui nos destaxinam per l'obra cultural de l'Orfeó; obra de sana alegria i d'art dreturer i bo, reflexa del que deuran cantar els àngels an el cel, en oposició a les alegries folles i buides de la corrupció.

Ja tenim bandera, estimats orfeonistes i formoses donzelles de veu suau, ja la podem aixecar alta i ben alta i portar-la amb aire triomfal i cap descobert per tota Mallorca; (*veus: I per fora Mallorca!*) no com un bossi de roba penjada d'un pal, sinó com un símbol, una esperança.

El mots de Fè Patria, Amor, que que porta per lema, són tot un programa, un programa que Deu va estampar al cor de l'home al nèixer; perquè representen tres sentiments innats. Purificau-los i enaltiu-los més i més an aquets sentiments amb los vostres cants, amb les vostres aspiracions i les vostres pensades obres.

Cap el sol nostra bandera
cantant odes immortals:
la terra ens serà fruitera
de cançons i de ideals.

Al sò de l'Harpa joiosa
acoblem el bell jovent;
sa poixansa gloriosa
farà pàtria benolent.

Cantarem la fe cristiana,
la blavor de nostre cel;
l'amor divina i humana
sia nostre gran anhel.

Cap el sol nostra Senyera
cantant odes immortals:
la terra ens serra fruitera
de cançons i de ideals.

Subscripció de donatius per la SENYERA
que se reculleix de les senyores, fadri-
nes i minyones que les agraden les be-
lles cançons.

Suma anterior 212 ptes.

—135, D.ª Francisca Gilabert de Mir, Pa-
drina de la Senyera en l'acte de la bendi-
ció 75 pessetes.—136, D. Miquel Pujadas
Ferrer, Batle de la Ciutat, Padri de la Se-
nyera en l'acte de la Bendició, 75 ptes.—
137, Srta. Francisca Beltrán Martorell,
1 pta.—138, Sta. Magdalena Llabrés Mar-
torell, 1 pta.—139, Sta. Magdalena Mira-
lles Llinàs, 1 pta.—140, Sta. Margalida
Melià, 1 pta.—141, D. Juan Pujol, 1 pta.

De Felanitx.—142, Don Miquel Massuti,
2 ptes.

De Inca.—143, Sta. Francisca Riutort
Fiol, 1 pta.

Suma total 370 ptes.

Per falta de temps i de lloc deixam de
resenyar la gloriosa festa de la Senyera.

Gran assortit de llibres
retxats de totes mides
De venta: LLIBRERIA DURAN

Crònica d'Inca

Durant eis darrers dies de l'any que fineix
les sociadats d'aquesta població han reno-
vades ses juntes Directives;

La societat de socòs mutual La Cons-
tancia ha reelegit el president D. Miquel
Beltrán i càsi tot el personal de la Junta.

El Club Central també ha reelegit per
president l'important comerciant don Pere
Cortés

En el Círculo Recreativo continua el ma-
teix president, D. Jordi Bisellach.

El Circol d'Obrers Catòlics ha mudat la
mitad de la Junta que reglamentariament ha
acabada, essent elegit president don Miquel
Esteva Llompart.

A tots los felicitam,

Dia 31 —Termina l'any 1925. Que Deu
nos perdó les faltes que hem comeses.

Segells de goma i de metal

de forma elegant molta durada.

Com també plaques de metal esmaltat
en colors.

¿Porqué la libreria DURAN

es la mas preferida de los niños y niñas
de las escuelas?

Porque es la que tiene géneros mas va-
riados

Porque es la que los tiene mejores.

Porque es la libreria Escolar.

Porque es la que vende mas barato

Porque nunca engaña a sus com-
pradores.